

Sygn. akt II UK 187/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku U. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 września 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 6 czerwca 2012 r. oddalił apelację odwołującą się U. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 19 października 2010 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 17 października 2009 r., zmniejszającej podstawę wymiaru emerytury odwołującą się na podstawie art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), dodanym przez ustawę z 23 stycznia 2009 r., wobec służby w poprzednich organach bezpieczeństwa państwa. Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury za okres pracy w organach bezpieczeństwa obniżono z 2,6% do 0,7%. Sąd Okręgowy wskazał, że stanowiący podstawę decyzji przepis nie jest niezgodny z przepisami ustawy zasadniczej –

wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2010 r., K 6/09. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu oddalenia apelacji potwierdził okres pracy w organach bezpieczeństwa, za który obniżono apelującej podstawę wymiaru emerytury. Nie stwierdził też niezgodności nowej regulacji z porządkiem prawnym (konstytucyjnym) oraz z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Wskazał również na uchwałę Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, stwierdzającą, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ...), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na konieczność rozpoznania przez Sąd Najwyższy następujących istotnych zagadnień prawnych: „I. Czy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wyłącza kompetencję sądów powszechnych do zbadania zgodności zastosowanych w sprawie Wnioskodawczyni przepisów z Europejską Konwencją Praw Człowieka i Podstawowych Wolności? II. Czy sądy powszechne rozpoznając sprawę mogą powoływać się blankietowo na uzasadnienie Sądu Konstytucyjnego, bez przeprowadzenia indywidualnej analizy sprawy i bez rozpoznania stawianych zarzutów z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności? III. Czy sądy powszechne rozpoznając sprawę Wnioskodawczyni, po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 24.02.2010 r. w sprawie o sygn. akt K 6/09, stwierdzającego zgodność zaskarżonych przepisów z Konstytucją RP, nie posiadają legitymacji do przeprowadzenia pełnego testu proporcjonalności ustawowego mechanizmu obniżenia emerytur z uwagi na zróżnicowaną sytuację adresatów Ustawy Zmieniającej, w szczególności w sytuacji Wnioskodawczyni. IV. Czy sądy powszechne rozpoznając sprawę Wnioskodawczyni mogą uchylić się od zastosowania Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i powoływać się wyłącznie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie ma zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony. Jego treść w znacznej części powiela treść wniosku w podobnych sprawach skarżących A. G. i E. L., w których odmówiono przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z 23 listopada 2012 r., II UK 228/12 i z 24 czerwca 2013 r., II UK 85/13). W uzasadnieniu odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania podniesiono wówczas, między innymi, że istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa. We wnioskach o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano przepisów prawa, z którymi wiąże się postawione problemy. Ponadto autorka skargi kasacyjnej przedstawiła „problemy” bez ich wystarczającego powiązania z ustalonymi w zaskarżonym wyroku okolicznościami faktycznymi (por. art. 398¹³ § 1 i § 2 k.p.c.). Nie zostały uzasadnione twierdzenia skargi o rzekomo „blankietowym” powoływaniu się przez Sąd na wyrok Trybunału Konstytucyjnego bez przeprowadzenia indywidualnej analizy sprawy, uchyleniu się od zastosowania Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, czy też powołaniu się na nieaktualne orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ma rzeczowej jurydycznej argumentacji odpowiedniej dla wykazania istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ocena ta jest aktualna, ze względu na tożsamość treści wniosku, również w obecnej sprawie.

Dodać należy, że również Europejski Trybunał Praw Człowieka 14 maja 2013 r. nie uwzględnił zarzutów skarżących, którym zmniejszono podstawę

wymiaru do 0,7% za okres pracy w organach bezpieczeństwa, a ściślej uznał za niedopuszczalne i nie przyjął do rozpoznania skarg kierowanych przeciwko Polsce (sprawa Cichopek i innych – sygnatura 15189/10 i dalsze).

Innymi słowy istotne zagadnienie prawne oprócz zakotwiczenia problemu w przepisach prawnych, wymagałoby również przełamania lub przedstawienia co najmniej zasadnej juredydycznej kontrargumentacji, która pozwalałaby odejść od zgodnego dotychczas orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Takiego zagadnienia o randze istotnego zagadnienia prawnego wniosek o przyjęcie skargi nie przedstawił.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw